

**«Рід, який не знає свого минулого – не має майбутнього»
(народна мудрість)**

Нижче приведена стаття - шановного Дячука Василя Васильовича, кандидата медичних наук та почесного члена Ради Старійшин Роду - фактично, роздуми про нашу державу - Україну та місце в ній, практично – кожного з нас. Приємно відзначити, що матеріал члена нашого Роду: «Україна – це я, я – це країна», побачив світ у міськрайонній газеті «Мукачєво» 25 липня 2013 року та висвітлює активну позицію автора, з якою не можна не погодитись...

Найважливіше ж, на мій погляд те, що Василь Васильович - не вперше оприлюднює власну життєву позицію, яку залюбки публікують засоби масової інформації нашого краю, не рахуючи, звичайно - професійні публікації лікаря Дячука у виданнях медичного спрямування, які можна знайти у численних професійних журналах України та СНД.

Вважаю, що така громадянська позиція нашого, шановного родича - може слугувати прикладом, практично, для кожного члена нашого Великого Роду Туцканюків, Дячуків, Ключівських. Стаття буде корисною не тільки для Членів нашого Роду, особливо тих, кого цікавить доля України та його місця у власній державі, але й для широкого читачького загалу...

Голова громадської організації «Наша Родина»,
випускник історичного факультету УжДУ - Ю. Ключівський

Україна - це я, я - це Україна.

Давненько уже відбулися вибори народних депутатів до Верховної Ради України. Кандидати в депутати через ЗМІ дуже активно агітували людей за себе, обіцяючи «гори і доли», райське життя всім... Але нічого не змінилося. Маємо велике розчарування. Бачимо, що мало з них користі. Всі добре знаємо, що вони витворяють у ВР. Депутати повинні належним чином працювати на країну, на народ, а не на себе чи на якийсь клан. Голосів окремих чесних депутатів у парламенті замало, щоби змінити ситуацію на краще. В боротьбі за свої права люди повинні консолідуватися. Сила людей в єднанні та їх вірі у свій великий потенціал.

Політична влада країни повинна відповідати національним інтересам України та інтересам людей. Вона має бути спрямована не на розкол суспільства та нехтуванням позицій і потреб громадян. Що зробили з народом України і що далі робиться в країні ми всі добре знаємо. Але чи усвідомлюємо? А якщо так, то що ми самі особисто зробили з тим, що з нами зробили? Та нічого. Ми просто живемо собі так-сяк, ніби нічого не бачимо, нічого не чуємо. Виживаємо. Можемо дома на кухні, чи десь з друзями тихо обурюватися, але діємо так, що «моя хата скраю», «а що я сам можу зробити», «проти влади не попреш» і т.д. А тим часом нас всіх дурять, зневажають, по хамська відносяться повсюдно. Дуже багато накопилось всякої біди, несправедливості, кругом злидні. Більшість заводів і фабрик не працюють. Люди не мають роботи. Тисячі і тисячі людей скитаються по світах на заробітках. Тривалість життя скорочується. Захворюваність зростає. Все доведено до якогось абсурду. У нас відсутня історична звичка захисту особистої честі та гідності. Покладаємося на політиків чи чергові вибори. Це величезна помилка. Неможливо покінчити з Середньовіччям без морального Відродження, без щоденного, постійного

**«Рід, який не знає свого минулого – не має майбутнього»
(народна мудрість)**

особистого протистояння брехні та сваволі, яка є навколо нас. Потрібно не проходити мимо цього, не сторонитися. Кожна людина повинна нести особисту відповідальність за свою долю і за долю своєї сім'ї та своєї країни. Не допускати грабування країни ким би то не було.

Ми хочемо в Європу. То ми є в Європі. Ми з неї нікуди не виходили. Демократичні устрої там встановлювалися віками з відповідними правовими структурами. Україна ж лише тепер пише закони, але вони часто міняються, не виконуються, «підганяються» під когось. Європа пройшла відповідні етапи цивілізації і визначила, що основною фігурою суспільства у всьому є ЛЮДИНА з її відповідними обов'язками, а не партії, не клани. Статус вільної людини, як і статус вільної нації треба здобувати в постійній боротьбі за свою честь, гідність, тоді наша країна стане вільною. Необхідно всім активно робити опір несправедливості, звідки б вона не виходила, чи з кабінету начальника, чи на вулиці, чи де інде. Людині вже не можна пройти тротуаром, все заповнили автомобілі з хамською поведінкою шоферів. Куди дивиться ДАІ? Необхідно виборювати територію власної свободи і незалежності. Кожна людина повинна замислюватися над такими речами, а не пливти по течії. Потрібно крок за кроком відвойовувати свій ступінь свободи. Тоді й у країні загалом рано чи пізно настануть зміни на краще. Потрібно по краплині вичавлювати з себе раба, слугу, яких мали нас за комуністичного режиму, а це означає залишитися вільною людиною. «Пізнай істину і ти станеш вільним», – сказано в одкровенні від Іоанна. Правда завжди перемагає! Час змін і цей процес в країні – незворотний до розвитку європейського та демократичного вибору України. Не буде демократії – не буде прогресу в країні.

Нас навчали і ми привикли до того, що хтось прийде і вирішить все за нас. Не потрібно вимагати, питати в держави, що вона зробила для тебе, а спитай у себе, що ти зробив доброго для держави, а отже для себе, для своєї родини. Потрібно покладатися на себе і творити довкола себе чистий, чесний, щирий, доброзичливий, а головне вільний простір. Не треба сподіватися на якогось керівника, чиновника, бо вони зраджують і все роблять лише для себе. Від цього всього буває дуже боляче і, навіть, страшно. Проходячи недавно біля багатопверхових домів одного з кварталів міста був дуже вражений та здивований загальним запустінням прилеглої до домів території, яка заросла бур'янами, дикими чагарниками. Кругом сміття. Стало якось не по собі. Невже тут живуть люди? Невже не можна зібратися і посадити навколо домів хвойні чи декоративні дерева, посадити квіти. З роками жили би, як в саду чи лісі і дихали чистим повітрям, слухали б спів птахів. Діти росли би здоровими. Ще пам'ятають старожили міста, коли в післявоєнний час люди прибирали навколо своїх домів тротуари, змивали їх водою. Зимом прочищали сніг. Поступово Радянська влада відучила людей від порядку, чистоти, все загажується. Поганому не треба вчитися. Тепер в людей існує якась загальна апатія, ніби завтра кінець світу. Такого ніде не побачиш за кордоном. Подивімося, що робиться за нашими містами. Тисячі і тисячі гектарів землі заросли бур'янами, пустують. Звідки візьметься загальний добробут народу. Так, що в багатьох питаннях негараздів винні самі люди. Ось уже 22 рік тішимося тим, що одержали незалежність України за яку боролися і вмирили наші предки. Але справжньої волі, свободи не маємо. Може

**«Рід, який не знає свого минулого – не має майбутнього»
(народна мудрість)**

інакше було б, якби ми завоювали ту незалежність. Тоді відродивсь би свободолюбивий дух народу, появились би народні поводири, герої. Тоді б виник і закріпився сильний дух, повага і любов до держави, один до одного. Дуже страшно, коли 85% людей не бажають жити в своїй країні.

Хочеться, щоб на питання «Що таке Україна?», ми могли чітко відповідати: «Україна – це я. Бо тут я народився, тут живе моя родина, тут мій дім, це – моя вулиця, моє село чи місто, країна це моя, це – я, тому, що весь цей дух народу у мені, і в моїх дітях, родині, друзях, а не поза мною. В цьому моя душа. Це країна, яка живе в моєму серці, в кожному моєму подиху. Я горджусь тобою Україна!».

Роль народу в історії країни величезна, але не менша в ній роль особистості, кожного з нас зокрема. Даючи комусь владу, мусимо мати й сміливість відбирати її, як тільки вони спробують заволодіти нами. Маємо безбоязно чинити опір несправедливості, обтану, злу, - звідки кривда не виходила би. В розвинутих країнах західної Європи щороку виникають спалахи різних заворушень. Народ виступає за свої права, проти утисків влади. В кінцевому результаті правда завжди перемагає.

Пам'ятаємо з літератури, що Дон Кіхот був висміяний, принижений і побитий зухвальцями, яких у нас нині дуже багато, але він завжди залишався непереможеним, бо ототожнював себе з державою. «Іспанія – це я. Свобода – це я, – говорив він. Не завадило би й нашим керівникам періодично звертатися до літературних образів та почитувати разом з своїми дітьми світову класику.

Велика біда та шкода, що наші профспілки нездатні чи не привчені об'єднувати людей на підтримку законності та справедливості. Їх зовсім не чути, ніби їх і немає. Біда наша, навіть трагізм, в тому, що ми багато говоримо про непорядки, але майже нічого не робимо. Само по собі краще не стане. В людей вкоренилися якась апатія, оціпеніння, замкнутість в собі, невизначеність перед злом, брак віри в справедливість. Сьогодні наші люди абсолютно деморалізовані. Можливо і через те, що попередній керівник влади виявився найбільшим розчаруванням народу. В результаті цього люди занадто багато п'янствують. А це вже близько до деградації.

Згадаймо Т.Г. Шевченка: «Я так люблю її, мою Україну убогу... За неї душу погублю». Але Тарас Григорович тепер серйозно не сприймається. Все змінилося. Збагачення витісняє мораль, і балом правлять лише гроші.

Однак схаменімося. Вдаймося до самоочищення і тоді здобудемо справжню свободу. Не загасімо цей процес в собі. Потрібно всім добре визначитися та об'єднатися заради майбутнього своєї країни, демократичного її розвитку, соціальної справедливості та гармонії. У кожного з нас однакові права та зобов'язання: чесно живучи своєю працею, - творити, відстоювати свободу свого народу і діяти на користь суспільства. Покращення життя обов'язково наступить. Все залежить від нас самих.

10.07.2013 р.

Василь Дячук, кандидат медичних наук

Підготовлено:

Пошуковою групою ГО «Наша Родина», керівник – Пехньо С.П.